

ærede Medlem fører sine Anskuelse om denne Sag ud i Befolkningen og, naar han kommer derud, maaske fører dem dybt ned i Befolkningen. Det kan det ærede Medlem ikke mene; enten er det sandt og rigtigt og hans Overbevisning, og det er det selvfølgelig, og saa kæmper han for den uden Hensyn til, om den ene eller Anden sidder i Regjeringen. (En Stemme: Regjeringen forbereder Jordbunden). Ja, forbereder og forbereder Jordbunden, det er ubestemte Udtryk, som jeg ikke tror give nogen Oplysning. Denne særlige Sag, de positive Forslag om Befæstningen, har det ærede Medlem, som jeg sigter til, med den for ham eiendommelige Starphed ogsaa gjort til et politisk Spørgsmaal i en Grad som ingen Anden. Det forbaufede mig, at, da det ærede Medlem, som sidder ved Siden af mig, gjorde opmærksom paa, at det ikke var rigtigt at tage Sagen politisk, at da det ærede Medlem her lige overfor af Venstre (Buff) gjorde Indsigelse derimod. Men naar det ærede Medlem fra Rjøge erklærede den Plan, som her foreligger om en Befæstning, for Fjendens Fæstning, forekommer det mig, at man ikke skarper og kraftigere kan udtrykke, at man gjør det til et politisk og kun et politisk Spørgsmaal, thi det kan dog ikke antages, at det ærede Medlem mener, at den nuværende Regjering, den høitærede Krigsminister, de Militære og Alle, som interessere sig for Forsvarssagen, ere Landets Fjender. Det maa altsaa være hans politiske Fjender, han sigter til, og jeg synes, han derved saa skarpt og saa stærkt som muligt udtaler, at det er nok for ham til ikke at ville have med den Sag at gjøre. Det ærede Medlem siger, at Fæstningerne ikke ere den almindelige Valgrets Livssag, det er muligt, det ere de ikke for Tiden; men jeg kan dog ikke ligeoverfor denne Udtalelse undlade at spørge: hvad er da den almindelige Valgrets Livssag? Er det den Bisnepolitik, som føres her i denne Forsamling? Det vilde jo være en ganske mærkværdig almindelig Valgret, og hvis det var passende at sige, saa maatte man jo kunne karakterisere den almindelige Valgret som visnen, hvis det ikke aabenbart er urigtigt, hvis det ikke netop var det Grundlag, hvorpaa vi Alle staa her; den er altsaa fuldstændig livskraftig. Naar det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad), der jo ogsaa erkjendte, at Sagen blev taget politisk, jaaviddt jeg forstod ham, søgte at undskylde denne Fremgangsmaade fra Flertallets Side, vil jeg ikke negte, at det forbaufede mig noget, thi det høitærede Medlem argumenterede saaledes, at Grunden var den, at vi ikke havde

Parlamentarismen, thi havde vi den, saa vilde disse Lidenstaber og mange andre ogsaa have faaet deres Afløb, og saa kunde man gjøre sig Haab om, at man heri Landet ligesom andetsteds havde kunnet faae denne Sag behandlet paa ikke politisk Maade. Jeg tror, at det var saaledes, det ærede Medlem udtrykte sig. Jeg haaber, at det maa være mig tilladt at sige, at det synes mig noget Underligt, at jeg ialtfald ikke kan forstaa, hvorfor det ærede Medlem i den Grad vil kaste Kjærlighedens Kaabe over sine Modstandere, da han dog selv anerkjender Sagen som en Livssag. Jeg tror, at det vilde have gjort et langt stærkere Indtryk, om det høitærede Medlem havde henvendt sig baade til Høire og Venstre i denne Sal og ladet os faae at vide, at vi virkelig her frembød et meget sørgeligt og beklageligt Billede paa et uenigt Folk, som ikke gav noget overdrevent og nærliggende Haab om, at vor Eksistens ikke skulde være angribelig. — Det ærede Medlem fra Rjøge rettede særlig sine Angreb paa Militarismen, som han udtrykte sig, og erklærede, at Modstand mod Militarismen heri Landet vilde være en Livssag for ham. Det kunde jo vistnok være fuldstændig berettiget, hvis der var Noget som helst hertillands, der fortjente at føre Navn af Militarismen. Jeg skjønner det ikke, og jeg veed ikke, om Andre have gjort den Erfaring, at de Militære i vort Samfund spille en saa generende og fremragende Rolle, at der med nogen som helst Ret kan tales om Militarismen. Jeg tror ikke, at der paa nogen Maade i de Militæres Stilling i det sociale Liv er den fjerneste Grund til paa en haanende Maade at omtale deres Virksomhed for Forsvarssagen. Jeg mener — jeg skal ikke atter bruge det Udtryk — at det vidner om betydelig Mangel paa Hensyn, naar man skildrer de Militæres Interesse for Forsvarssagen som en Afløbskanal, som en ustyldig Sysseljættelse og et Diskussionsemne. Vi maa dog indrømme, at den militære Stand hertillands udgjør en saa stor Del af Landets Borgere, og den kan i Farens Stund komme til at spille en saa stor og saa afgjørende Rolle overfor vort Land, at jeg føler mig overbevist om, at her ikke findes Militarisme, naar det ærede Medlem har turdet byde de militære Medlemmer, hvad han har budt dem, og hans Udtalelser nu idag besvares, jeg vil ikke sige høfligt, men næsten venligt af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen). Jeg tror, at, hvis vi vare en Mititerstat i fjerneste Maade, vilde det ærede Medlem være blevet mødt med en saadan Uvillie, at han vilde